

Találkozás Leninnel

Lenin elvtárs, füstös üzemeinkben
s havas tarlókon Ön itt van vélünk.
Az Ön nevével, a szívével szívünkben
eszmélünk, lélegzünk, verekszünk, élünk.
Elment a nap, táskájába tevén
ügyeit, gondjait. Csönd lesz talán.

Ketten vagyunk most: Lenin meg én,
Lenin mint fénykép szobám falán.

*Vlagyimir Vlagyimirovics Majakovszkij: Beszélgetés Lenin
elvtárral (részlet)*

Még talán szakközépiskolás koromban is (1986-91, még a múlt században) egy kötelező pontja volt az összes megemlékezős – szovjetekkel összeborulós, és együtt-sírós programnak a fenti költemény. Habár az utolsó tanévben még élőben láthattuk a Jurányi utcai iskolánkból (Hámán SzKI) hogy szorgos kezek hogyan szerelik le a vörös csillagot a Parlament kupolájáról, a fenti költemény legalább két zárósorára szerintem még jól emlékszik mindenki.

Kinyílt előttünk a világ, mehettünk, amerre akartunk ([például Amszterdamba](#)), a közterületekről a

Szoborparkba szorultak a nyomasztó alkotások, Lenin-szobrok (hogy átadják helyüket az esztétikailag sokkal kiemelkedőbb gurulmadaraknak. Zárójel bezárva.). Ma már szinte csoda, ha valahol sikerül beleakadnunk egy-egy Lenin-szoborba, lehet, hogy akár a Déli-sarkig kell utaznunk, hogy láthassunk egyet (*spoiler alert: de lehet, hogy már ott sem*).

1958. december 14-én **Jevgenyij Tolsztkov** szovjet poláris felfedező vezette azt a szovjet expedíciót, mely elérte az úgynevezett **elérhetetlenségi pólust** (*pole of inaccessibility, Pol der Unzugänglichkeit*) az Antarktison.

A kifejezés a Déli-sarkvidék azon részére vonatkozik, amely a környező tengerektől minden irányból legtávolabb van. Mivel a megközelíthetlenség pólusa a kontinens legtávolabbi pontja minden parttól, ezért ez a legnehezebben elérhető vidék, különösen az Antarktison.

Az elérhetetlenségi pólus meghódítása

Az 1958-as szovjet expedíció az elérhetetlenségi pólusra a Szovjetunió válasza volt az Amundsen-Scott állomásra, amelyet az Egyesült Államok két évvel korábban, 1956-ban létesített a Déli-sarkon. Az amerikaiak Antarktiszon elért sikereinek ellensúlyozása indította a szovjetek a harmadik, 18 tudósból álló antarktisi expedíciót, speciális vontatókkal és traktorokkal a pólus felé.

A felszerelés mellett a szovjet csapat egy hordozható, előre összeszerelt („lapra szerelt”) 260

négyszetméteres konyhót is vittek magukkal. A konyhót elektromos sütővel és olajsütővel, generátorral és rádióval is felszerelték. Ja, míg el nem felejttem, a déli-sarki túléléshez elengedhetetlenül szükséges Lenin mellszobrot is vittek magukkal, amelyet a kutatók a konyhó mellett, egy magas oszlopon (totem-oszlop?) állítottak fel.

Habár szovjet expedíció jelentős mennyiségű élelemmel és üzemanyaggal rendelkezett, a táborverés után 12 nappal visszaindultak. A felszerelt konyhót ott hagyták, Leninnel együtt, egy tábla társaságában, melyben meghívták a leendő látogatókat a menedékhely használatára. Nyilván sokan nem vetődtek arrafelé, de a Lenin-totemoszlopos menedék egy ismert pontjává vált a vidéknek – persze nem volt nehéz dolga a sok helyi látnivaló tengerében.

A látogatók hosszú sora

A Déli-sarkon az elérhetetlenségi pólus nemcsak távoli és barátságtalan hely, hanem 3700 méterrel a tengerszint felett található. Már normális klímájú vidékeken is ilyen magasságban jelentősen zordabb körülményekkel találkozhatunk, mint a völgyben – gondoljunk csak például az Alpokra – de ott már a „völgy” is már meglehetősen zimankós vidék.

Az állomás környékén az átlaghőmérséklet $-58,2$ °C körül alakul, és ez a tény is biztosította, hogy a szovjet konyhó ne fogadjon túl gyakran vendégeket. Ennek ellenére időnként néhányan elvetődtek a menedékhelyre.

1964 -ben például amerikai felfedezők egy csoportja a Maud királyné föld expedíció keretében az Antarktisz megközelíthetlenségi sarkához is ellátogatott. Amikor az amerikaiak megtalálták a szovjet kunyhót, állítólag úgy rendezték át a szobrot, hogy Lenin Moszkva helyett azóta Washington DC-re szegezi szigorú tekintetét.

Lehet, hogy ez a tény is közrejátszott a rendszer bukásában - ki tudja?

Nagyjából negyven évig senki nem tette be a lábát a fagyott tájra, míg 2007 januárjában egy kanadai és brit kutatócsoport, köztük a kanadai **Paul Landry** és a brit **Rupert Longsdon, Rory Sweet** és **Henry Cookson** újabb merész kísérletet tettek, hogy elérjék az elérhetetlent.

Team N2i

A Team N2i útvonala 2007-ben és egy kép a snowkitenről

bolyongo.hu

A team tagjai elszánták magukat, hogy motoros meghajtás nélkül, snowkiten-nel (vitorlázva-síelve) teszik meg az 1700 kilométeres utat az orosz „Novolaszarevszkaja” tudományos bázistól az elérhetetlenségi pólusig. A naplójukból idézek:

2007 január 19.-én 17.30 órakor értük el a POI -t – az Antarktisz közepét. 36 órája ébren voltunk, és 25 órát küzdöttünk, hogy megtegyük az utolsó 249 km -t és elérjük célunkat.

20 kilométerrel a cél előtt fájdalmaink eltűnni látszottak - már csak a csípős hideg és még egy órányi kiting maradt hátra. 6 km-rel a cél előtt egy pontot észleltünk a horizonton. A szemünk a kimerültségtől már többször becsapott minket, de mi annyira akartuk, hogy valami ott legyen.

Ahogy közelebb értünk a „ponthoz”, észrevehető oszloppá, körvonalakká kezdett összeállnia mellszobor! Azzal a felismeréssel szembesülve, hogy Lenin teljes valójában még mindig ott üdvözölt minket, mindannyian nevetésben törtünk ki.

A régi szovjet kunyhó melletti oszlop még áll, körülbelül 2 méterrel a hóhatár felett – rajta Lenin mellszobrával, mely nagyobb az életnagyságnál. Műanyag kompozitból készült, így teljesen fagymentes – mintha tegnap tették volna oda. Az egész annyira, nagyon szurreális.

[..]

Némi pihenő után a csapatunk a szobor körül ásott, de végül nem találtuk meg az „aranykönyvet”, melyet állítólag a szovjetek hagytak ott, hogy mindenki aláírja, amikor ideér.

Napjainkban

Az expedíció óta eltelt majd 15 évben a hó már jó eséllyel teljesen ellepte a bázist, no meg a szobrot, de ki tudja. Lehet, hogy Lenin szigorú tekintetét továbbra is Mészkvára Washingtonra szegezi.

A rablánc a lábon nehéz volt,
De széttörte büszkén a nép.
Mert példája volt ki érte
Feláldozta hű életét. Lenin!
A hős, ki csak népének él.

Lenin dal, részlet

Hasonló írások itt, a passport-on

[A Föld legmagasabban futó vasútvonala](#)
[A Gran Paradiso kecskéi](#)
[Amszterdam](#)
[A vlagyivosztoki kitérő](#)
[A rénszarvas és a tengeralattjáró](#)
[Kémek hídja](#)

Kedves olvasóm! Ha már idáig eljutottál az olvasásban, talán joggal feltételezhetem, hogy nem volt teljesen érdektelen számodra ez a bejegyzés. Jaj, le ne ixelj még; nem pénzt akarok tarhálni.

Pusztán annyit kérek, hogy ha van olyan ismerősöd, akivel jól tudnál vitatkozni az itt leírtakról, vagy csak simán megosztanád velem, kérek, ne késlekedj!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, osszd meg velem! Elérhetőségeim az [Impresszumban](#) találhatóak.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a [Bolyongó Facebook oldalt](#).

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett [indexe itt található](#). A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: [A világ valódi csodái](#). A mostanában a blogon megjelent írások a [főoldalon jelennek meg](#).

2025/07/20 08:26

Források

explorersweb.com: ["It so, so very surreal," team n2i meets Lenin at the POI!](#)

de.rbth.com: [Wie ein britisch-kanadisches Forscherteam in der Antarktis auf Lenin traf](#)

[2021, Déli-sark, világjáró, Jevgenyij Tolsztkov, elérhetlenségi pólus, Antarktisz, expedíció, kunyhó, Lenin, mellszobor, Szovjetunió, hidegháború, 1958, snowkiten, 2007, mellszobor, eltemetett, elhagyatott, N2i](#)

Bejegyzésmegtekintések száma: 126

From:

<https://bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://bolyongo.hu/doku.php?id=passport:talalkozas_lenin

Last update: **2021/09/02 12:51**

